

ЦѢНАТА

в. „НЕДѢЛЯ“

е:

Въ България за год. [52 бр.] 6 лева

За шестъ месеци 3.50

„ три „ 2 —

ВЪ СТРАНСТВО:

За година 8 лева

„ шестъ месеци 4 „

„ три „ 2.50

Неплатени писма не се приематъ.

Абонамента въ предплата.

Единъ брой 20 стотинки.

НЕДѢЛЯ

ВСИЧКО

Що се отнася до вѣстника: писма, рѣжониси, пари и пр. да се испраща до редакцията въ Плѣвентъ.

Неупотребени рѣжониси връщатъ се обратно, само ако сѫ придружени съ нужните за това пош. марки.

За обявленията на съд. пристапи се плаща по 5 ст. на дума, ако се публикуватъ по три пати, по 3 ст. За частни по 5 ст. на дума въ 4-та страница, а за първата по 10 стот. За сročни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ важни отстъпки.

ОБРАЗЦОВЪ НАР. Ч.ЩЕ
Г. ДИМИТРОВ - ПЛЕВЕН
БИБЛИОТЕКА

42/90

350

Умоляватъ се абонатитѣ ни отъ градътъ, да побързатъ и внесътъ абонаментната стойностъ за втората годишнина на вѣстника ни въ адвокатското писалище на г. Ив. Ив. Докова, гдѣто се намира и администрацията. — Срѣщу суммитѣ г. Хр. Ц. Крушовски ще издава редовни квитанции.

Отъ редакцията.

Плѣвентъ 8-ий Августъ 1895 год.

Нашитѣ братя и съседи отвѣдъ Дунава Ромжнитѣ, не знаемъ защо толкова много сѫ ни намразили. Прѣди мѣсець и половина, цѣлата ромжнска преса бѣ въ вѣсториѣ отъ добрия и радушний приемъ, който се направи на ромжнскитѣ офицери, които бѣха дошле въ нашата земя съ научна цѣль и то въ Плѣвентъ. Ние възпроизведохме въ в. „Недѣля“, една статия, която читателитѣ трѣбва да сѫ чели. Нашитѣ братя, ни възнасяха до небеса, и братята имъ българи, биле „интелегентъ, жѣленъ за наука и прогресъ и пр.“ думи, които тѣ ни прѣписватъ заслужено или не, но сме длъжни да имъ благодаримъ. Въжливостъта, признателностъта, завзетото имъ участие въ освободителната война, налага на всѣки бѣлгаринъ, особено на Плѣвентъ, да посрещне гоститѣ си както подобава. Но, не се мина и недѣля отъ това, тѣзи братя, като че се надуха отъ другадъ. Въстанието въ Македония, утиванieto на депутацията въ Русия да положи вѣнецъ на гроба на покойниъ Царь миротворецъ, най послѣ смърта на великиъ тиранъ Стамбуловъ, до толкова възмути благороднитѣ Ромжници отъ рода на Дачитѣ, щото ние, нещастнитѣ българи, отъ „интелегентъ и жѣленъ за прогресъ народъ“ станаме за ромжнскитѣ очи, варвари, недостоевъ за самоуправление и свобода, достигнаха до тамъ, че трѣбало да се явятъ тѣ да ни успокоятъ.

Когато четохме ромжнскитѣ вѣстници, особено официозитѣ, като *Impul* и др. ние се просто очудвахме какъ може да се има таква претенция отъ Ромжнитѣ. Искатъ да станатъ господари на балкана; Македония била тѣхна, защото въ нея българи нѣмало повече отъ 28 хиляди, а ромжници 600 хиляди!..

Онази толерантностъ, която братята ромжни сѫ показвали къмъ насъ особено, види се да е липсала, или сѫ почувствували, че тѣ сѫ готови да ни възпитатъ, да ни усмиратъ отъ разнитѣ размирици, които се явяватъ у насъ. Ако братята ромжници се самооболцаватъ отъ тѣзи идеи, и искатъ да търсятъ да освободаватъ съседитѣ си отъ тирания, ние ги съвѣтаваме, да освободятъ отъ тѣхни братя трансилванци и буковници, които пѣшкатъ подъ благородниъ яремъ на Стамбуловий закрилникъ — Австрия. И защо най послѣ ромжнитѣ да сѫдятъ толкова пошвинисти, за нѣколко цинцарски села въ Македония, да се смразяватъ съ съседитѣ си? Неужели можеше да се помисли, че и тѣ ще иматъ претенция за Македония, да върватъ, че имало само 28 хиляди българи, когато само прѣвъ единъ Плѣвентъ за Ромжния минаватъ всѣка пролѣтъ по 30 — 40 хиляди работници!!

Работата не е за Македония или за смърта на Стамбулова, то е повече за бѣлгари

рия да праща депутация въ Русия, да се покланя на Руския царъ, когато цѣла Европа вѣстава срѣщу него.

Нека знаятъ братя ромжници, че ний бѣлгаритѣ не сме тевтони или ромжници, а сме чисти славяни, а ако има да бѣдемъ нѣкому признателни, то е единствено на велика Русия, която ни е освободила, която всѣкога ще ни бѣде и защитница отъ разнитѣ посягателства, които доброжелатели като Австрия, която ни опрости финансово, Германия и Англия, които ни распокѣса. Отъ Романия не искаме нищо, освѣнъ да живѣемъ братски, както що сме живѣли и прѣди Юлий мѣсець, ний не искаме да търсимъ отъ власитѣ никакви смѣтки, защото казахме че отъ тѣхъ сме виждали само и то само добро. Но ако продължаватъ да държатъ този языкъ какъвто държатъ до днесъ, ний мислимъ, че длъжностъ е нашето правителство, да попита съседитѣ ни, какво желаятъ отъ насъ.

Най сетнѣ, трѣбва да знаятъ, че България не може да става мостъ за всѣкого, тѣ, щомъ сѫмѣи да защити пристига както за това има доказателства.

КАКВО ДА ПРАВИМЪ?

Когато България се управляваше диктаторски; когато имота, живота и честта на бѣлгарскитѣ граждани не значеше нищо за тиранина; когато свободата и законността царуваха само на думи; когато честта на бѣлгарскитѣ граждани не бѣше съ нищо гарантирана; когато свободата на печата бѣше окована въ жѣлзени рамки; тогава България бѣше страната, която подкупенитѣ вѣстници на Австрия, Германия и Англия, похваляваха, защото България тогава бѣше мущина на нѣколко властолюбци и сѣбороблици, безнаказано върлуваха и събличаха бѣлгарскитѣ данъкоплатци; защото въ този осемгодишенъ периодъ тя бѣде продадена на Евреитѣ — заробени финансово. Тѣзи страни имаха нужда отъ похвалитѣ на подкупенитѣ вѣстници, за да пълнатъ своя джебъ, затоа и облагоденствуваха своитѣ патрони подъ високото покровителство, на които безнаказано вършеха тѣзи подвизи. Тогава бѣлгарскитѣ народъ за тѣхъ миренъ, кроткъ, България прогрессираше; ала днесъ, когато благодарение на тактиката, въшната и умелото на правителството ни, се даде другъ ходъ на работитѣ, друго направление на политиката; когато всѣки съзна гибелния пътъ, по който всички вървѣхме; когато правителството ни исполни естествено желание на бѣлгарскитѣ народъ, като направи първитѣ постѣпки за помирието ни съ нашата освободителка; когато вслѣдствие помирието ни и народната кауза е къмъ края на разрѣшението си, България стана страна варварска; бѣлгарскитѣ народъ се нарече непризнателенъ за голитѣ симпатии на своитѣ (sic) доброжелатели, на които се прѣсича съ два нѣжа да смучатъ неговия потъ и кръвъ. България бѣше ардувала въ пътя на банкруството и, ако България се спаси отъ несмислената пропастъ, то се дължи на Н. Ц. Височество, който като се утри лично, че австро-филската политика на Стамбулова е гибелна за отечеството ни, искаше височайшето си желание за помирието ни съ Русия. Добритѣ резултати отъ управленieto на настоящия кабинетъ сѫ вече на лице: Бѣлгарскитѣ данъкоплатци сѫ облекчени, страната ни исполнява вече въ пътя на прогреса, истински усилия се полагаатъ за мирното и конституционно развитие на страната ни; свободата, честта и имота на Бѣлгарскитѣ граждани сѫ гарантирани, за печата не сѫществуй никаква цензура. И какво повече искаме отъ това. Нищо за сега. Слѣдвателно свещенъ длъгъ ни се налага, на всѣки бѣлгаринъ, който има присъди интересъ на отечеството, който мѣлае за редивата си, да съдѣствува и подпомогне правителството на Н. Ц. Височество въ дѣлнитѣ труднитѣ му, но благородни задачи.

Не трѣба да забравяме, че прѣдъшния парламентъ развѣтъ по цѣлува у насъ, прѣдъшния парламентъ развѣтъ, въспроизвежда отъ нѣколко векоуслия. България никогатъ нѣма да процъфти, ако ний не доведе до едно самозавлаване, ако не отрѣвимъ отъ насъ всѣкъ паразитански хаосъ и поддържимъ едно правителство, което има присърдцето щастieto и благоденствието на България.

Ний като независими вѣстникари, ний сме по-малкото дѣло отъ оная на дѣлното правителство, и

жестото сме бичували неговитѣ грѣшки. Но неговитѣ дѣла на послѣтъкъ дойдоха да ни забѣдятъ, че то дѣйствиелно има голѣмо присърдце за благо на страната. За това именно ний като бѣлгари, които искрено желаемъ да видимъ България въ цѣлугуе положение, апелироме къмъ цѣлния Бѣлгарскитѣ народъ, да се привърже около правителството на Н. Ц. Височество Князътъ и му даде сила и енергия въ трудната му задача.

Днешнитѣ обстоятелства, въ които се намира отечеството ни, каратъ всѣки искренъ бѣлгаринъ, да остави на страна партийнитѣ гонения и безцѣлнитѣ убѣждения и съ единъ гласъ да покажемъ прѣдъ свѣта, че въ дадени моменти, бѣлгарскитѣ народъ ужѣ да запази честта на своето отечество.

ИКОНОМИЧЕСКИ ОТДѢЛЪ.

Индустрията и работницитѣ създаватъ народното богатство.

Бертло

(прочутъ съврѣмененъ химикъ).

Справедливостъта го изисква да признае всѣки, че отъ както сѣмъ на властъ новия кабинетъ на Н. Ц. В. Княза въ отечеството ни се забѣлзва едно „ново течение“, както го нарича *Промисленно Търговскитѣ Вѣстникъ*. Това ново течение което отъ много врѣме се желаше за да се създаде, се спѣваше отъ тогавашнитѣ политикитѣ, които бирния режимъ хранеше къмъ нѣколко европейски държави, особено къмъ Австрия.

Новото течение обаче, което се забѣлзва енергически да се развива, както изъ между правителственитѣ кръгове, така сѣщо и изъ между обществото има за единствена цѣль — *повдигане икономическото положение на страната*. Като оставимъ за сега на страна съставенитѣ вече цѣла върволица кредитни учрѣждения, индустриални дружества, и др., ний съ особена радостъ констатираме факта, че нѣкои точки отъ Софийското икономическо дружество, захванаха да се взиматъ подъ внимание отъ правителството.

Министерството на търговията и земледѣлието прѣди нѣколко дни испратило е слѣдующето окръжно до подвѣдомственитѣ нему учрѣждения и за свѣденie до всѣкитѣ министерства, които се умоляватъ да испратятъ подобни циркулярни и до своитѣ подведомствени учрѣждения. — Ето какво гласи окръжното.

Познато Ви е, че една отъ главнитѣ задачи на повѣреното ми Министерство е повдиганieto на нашитѣ занаяти. Вслѣдствие на въвежданieto у насъ на Западно Европейски костюми и обичаи, много отъ тия наши занаяти сѫ западнали, хиляди отъ нашитѣ занаятчий ще останатъ или сѫ вече останали безъ прѣхрана. Наша длъжностъ е да имъ покажемъ нови источники на помилъкъ, да ги насърдимъ въ дѣлното на занаяти, които да иматъ по-добро бѣдѣще.

Дѣа отъ занаятитѣ, които безпорно иматъ добро бѣдѣще у насъ, сѫ тъкачеството и шивачеството. Хиляди и хиляди могатъ да се помилуваатъ у насъ, ако ний почнемъ да се обличаме исклучително съ произведенията на нашитѣ тъкачи и шивачи. И ние трѣбва да сторимъ това, ако мислимъ за интересъ и достолѣшието на народа ни, ако копѣемъ за негово икономическо възраждане. Съживени отъ подобно насърдаване, тъкачи ще залѣжатъ да вадятъ по добри материи, нашитѣ шивачи ще се мъчатъ да кроятъ по добри дрѣхы и, напѣлно да ни задоволятъ. Работата е да се почне това насърдаване, да се даде тоя прихѣръ.

Това трѣбва да стане отъ чиновницитѣ и служачитѣ на Министерството, което има за цѣль да подобри тия занаяти. И азъ вървамъ че отговарятъ на едно тѣхно патристическо желание, като имъ прѣдлагамъ отъ 1-ий януари октомврий натѣтътъ, да се обличатъ въ канцелярскитѣ часове исклучително съ мѣстни материи, ушити отъ мѣстни шивачи. Като избиратъ добри платове, тѣ най-прѣдъ ще ползватъ себе си, защото, при равни цѣли, нашитѣ материи сѫ по трайни отъ другитѣ. Като се обличатъ съ мѣстни дрѣхы и въобще прѣдпочитатъ

мѣстнитѣ запаятици, тѣ ще даджѣ единъ примеръ, който неще остане безъ полза за страната и безъ оцѣнение отъ обществото.

Ний ще очакваме да видимъ какъ ше се посрѣщне горнето окръжно и отъ другитѣ Министерства, особено отъ военното. Независимо и отъ това, нашето тѣй наречено *ново общество*, което е привикнало на всичко чуждо, било облѣкло, мебелъ дору храна и питие, патриотически дългъ би изпълнило, ако прѣзрѣ веднѣжъ за винаги европейското и съ любовъ прѣдпочете своето, чисто българското.

Не трѣбва да забравяме великитѣ принципи на икономията, че за да бѣде една страна богата, главното зависи отъ нейната развита индустрия. А за да има индустрия, трѣбва самия народъ да я създаде чрезъ уважаване интереситѣ на страната, въ която живѣе.

МОРАЛНИЙ ЖИВОТЪ У НАСЪ.

Ако има въпросъ, на който най-малко внимание да се обръща, то той безсѣмнено е въпроса за моралния животъ у насъ, който за голѣмо съжаление се намира въ пълна мизерия и развратъ. Ний още минжлата година разгледахме този въпросъ, като посочихме и срдѣствата, които трѣбва да се употребѣтъ, като подканихме нашата интелигенция да вземе инициативата за образуването на морални дружества, които да иматъ за цѣль за въспитанието и облагородяването на характеритѣ. Но уви! близо година врѣме отъ тогизъ замина такова нѣщо не се извърши. Защо така? Нима ако сме направили нѣколко крачки на прѣдъ по образованието, излишно е въспитанието?! По-прѣдпочитателно е единъ народъ да бѣде добръ въспитанъ отъ колкото образованъ и потъналъ въ развратъ, какъвто е по настоящемъ нашия; защото доказано е отъ мнозина учени моралисти, че въспитанието прѣдполага съществуването на идеалъ на висшата нравственостъ, който служи за образецъ, за моделъ, по който трѣбва да се осъвършенствува въспитанието и къмъ който трѣбва да се стрѣми като къмъ цѣль за своето призвание.

Ето защо, въ нашата столица, която е потънала въ развратъ, въ който се похабява нашата учаща младежъ, у стария труженикъ *И. Муссевичъ*, се роди свѣтлата идея за откриването на единъ мъжки пансионъ за ученицитѣ отъ гимназията. Цѣльта на този пансионъ ще бѣде въспитанието и образованието характера на учащата се младежъ. Министерството на Нар. Просвѣщение съ осо-

бенна радостъ посрѣщна тѣзи идея на г. *Мусевича* и за това пансиона ще бѣде подъ надзора и покровителството на казаното Министерство и подъ началството и управлението на инициатора.

Ний мислимъ, че за да може се запазва учащата младежъ отъ разврата що я окръжава, за да бѣде тя въспитана и характерна, то врѣме е вече да се откриятъ такива пансиони наврѣдъ въ отечеството ни, гдѣто има гимназии. Вънъ отъ тѣзи мѣрка не малко ще способствува, ако сегашнитѣ програми на нашитѣ училища се туре, на първо мѣсто етиката, която по настоящемъ се прѣподава само отъ V-й класъ на горѣ, когато съ този прѣдмѣтъ трѣбва да бѣджѣ запознати и ученицитѣ отъ I, II, III и IV класове.

Тѣй или инѣкъ, врѣме е вече да се обърне сериозно внимание и върху въспитанието и то не само въ училището но и въ обществото. — При днешния развратъ, при днешната деморализация, при днешнитѣ груби буйства, които притискатъ нашитѣ общества, доста спасително ще бѣде срдѣството, ако се откриятъ клубове, въ които да се държатъ скаски по въспитанието, характера и морала. При това длѣжностъ е и нашитѣ прѣдставители на печатното слово, да прѣмахнатъ отъ себѣ си смѣстующия недостолѣненъ языкъ и повѣдение, което държатъ противъ свойтѣ противници и съ единъ приличенъ, християнски языкъ да опониратъ, както по това толковъ много се писа и говори въ врѣме на първия Софийски журналистически съборъ, гдѣто даже и рѣшение се взе, че всѣки журналистъ се задължава да държи приличенъ языкъ и служи на правдата, обаче това още на другия денъ се наруши, вслѣдствие високонравствеността на журналиститѣ!

На свършване, ний искрено подканяме както правителството, още повече и нашата интелигенция да се позамисли малко върху *тѣзи мѣрки*, които я окръжава и вземе мѣрки за прѣмахването ѝ. По този начинъ ний ще изпълнимъ единъ священъ дългъ, па даже и патриотически.

Л Ъ Т О П И С Ъ.

Скорѣдъ съобщениято ни отъ София *Цанковъ* и *Каравеловъ* прѣди да пристигнеме Князѣтъ, имали сж едно събрание, въ което сж взели рѣшение солидарно да работятъ за изгонването на Княза Фердинанда и свалянето на сегашния кабинетъ. — При всичко, че въ истинността на горнето съобщение да не се съмняваме, обаче ний, като независими

прозорци и върху чуднитѣ пострѣйки. Най-сетне спрѣха се прѣдъ вратята на една къща, на която чудното мандачо изобразяваше главата на ехидно-усмихнато Фавънъ.

— Слушате ли! Каза една отъ троицата.

Другитѣ двоциа климнаха съ глави, по-слушаха се опулиха очи; имаше защо, защото музиката, която се слушаше отъ малкия тайнственъ Палаццо, звучеше съ чюдни и съ нащо несравнени, така да речемъ, не зимни приливи въ тихата пуста уличка.

Мжичо бѣше да се опрѣдѣли, кой свиреше и на какъвъ инструментъ. Силнитѣ голѣми гласове на органа, подъ желѣзна мжжка ржжа, изведнажъ се замѣняваха съ нежна флейта, която като че ли се намѣняше подъ нѣкои женски прѣлѣстни устници и най-сетнѣ изчезваха съ изнеможенѣ. До това врѣме ако и да имаше въ чюдната музика нѣкаква си странна гармония, ао тѣй или инакъ, сѣ дѣйствуваше благотворно на нервитѣ, обаче изведнажъ тоноветѣ почнаха да се гонятъ, да се прѣдскачватъ и надскачватъ единъ прѣдъ други като Гноми и най-сетнѣ сж слѣха въ единъ такъва страшенъ заглушителенъ хаосъ, въ минутитѣ на когото можаха да се различатъ само нетърпимитѣ гласове на фурията съ згѣбоветѣ на главата си и страшния тржбенъ призовъ на послѣдния Сждѣ.

— Знаете ли, това е вече въплотено безумие! забѣлѣжи единъ отъ троицата, когото другитѣ наричаха по име Волфгангъ.

— И наистина мнозина го броятъ за лудетина — добави втория.

— Скорѣдъ мене пакъ, у неговата свиря има

вѣстникари, въ тѣзи Цанково-Каравелиска борба намѣрваме голѣма опасностъ за страната. Не уже ли у тѣзи двама патриоти до толковъ да е изчезналъ патриотизма отъ тѣхъ, та вмѣсто да подкрепятъ страната въ днешнитѣ обстоятелства, сѣ дѣлата си искатъ да всѣятъ нови раздори нови изпитания за клетата България?! Жалки явления, наистина! Като че ли думата патриотизмъ у насъ съвсѣмъ да е изчезнала. Стрѣснете се малко господа! Оставете за нѣколко врѣме въ миръ страната и правителството; прѣди всичко ако сѣ патриоти, ако обичате отечеството си, то дайте на народа политическо въспитание; посочете способи за икономическото му въздигане; като опозиционери безпристрастно контролирайте дѣлата на днешното правителство; посочвайте му грѣшкитѣ за поправление, а за насърчение добритѣ имъ страни. Припомнитѣ си грѣшкитѣ вие когато държехте брѣдитѣ на управлението. Кой е непогрѣшимъ на този свѣтъ? — Съ сегашното ваше повѣдение господа, много губите и много още има да изгубите до като най подиръ се повторятъ онези фатални за вашитѣ глави години, които много добръ помните. Като обществени дѣйци, много ви уважаваше и почитахме, ала днешното ваше повѣдение спрямо отечеството си, ще висчитаме като едни най фатални лица за България.

— Впрочемъ, стрѣснете се!

Нѣкой наши съграждани стамболисти се оплакватъ чрезъ в. „Свобода“ противъ нашия окол. началникъ г. *Ив. Поповъ*, че послѣдний арестувалъ нѣколко скандалджии и че съсекалъ нѣколко души отъ тѣхъ. Това послѣдното не е вѣрно. До колкото знаемъ той въ качеството си на административенъ чиновникъ длѣженъ е да пази мирѣтъ и тишината въ градѣтъ, така щого нѣкои стамболисти, често пѣти произвѣждатъ скандали; често пѣти докачатъ най-порядочнитѣ ни съграждани, а естествено е за да се задуши този развратъ длѣжностъ е на полицията да взема мѣрки. До колкото познаваме г. *Ив. Попова*, въ качеството си на окол. началникъ ще съумѣе да укроти тѣя развадени елементи, който на всѣка крачка тжрсятъ случай да произвѣждатъ скандали съ свойтѣ противници.

Нѣкой си Пешо Видоловъ отъ градѣтъ съобщаватъ ни доста осждителни работи за тукашния *г. Поповъ*. Ний съвѣтваме г-на *Цвѣткова* да запазва висотата на положението си, още повече въ качеството си на пом. кметъ, защото това, що ни се съобщава и отъ други приятели, ний отъ уважение на перото не ни е възможно да го изнесемъ на яве.

Нѣкой си дописникъ отъ градѣтъ ни испратилъ до Кюлякарския парцалъ „Свобода“ една дописка и между другото рѣкълъ да погрозни царулитѣ и на съгражданитѣ ни г. г. *Д-ръ Друмева* и *Ив. Доковъ*. Ний съвѣтваме този господинъ името на когото за сега не искаме да споменемъ, да си налага парцалитѣ, за да не му извадимъ кирливитѣ ризи не пазаръ.

За да видятъ читателитѣ ни, до каква степенъ е политическото въспитание на тукашнитѣ водители

нѣщо безпрѣдѣлно симпатично, той трѣбва да е мно- го злочестъ, — каза третия.

— Тебе ти е симпатично всѣко отклонение отъ каква цѣль, отъ което прѣдполагатъ, че ходи да пжтува. По желѣзницата нека го придружава единъ старъ, сухъ, немършевалъ слуга, приличенъ на скелетъ, съ единъ голѣмъ вързопъ. Графѣтъ сѣда въ купето I класъ, съблѣча си овѣхтѣлата дрипава дрѣха, прѣдава я на слугата, който я зема много прѣдпазливо и почитателно, като нѣкоя си царека мантия и слѣдъ туй облича се въ елегантно моденъ костюмъ. Когато се пжжъ връща, на гарата го чяка тоже старъ слуга, който му помага да съблече новия модни костюмъ и Графа като лудъ трѣгва самъ пжжкомъ за дома си, облеченъ въ дрипавата дрѣха.

Като се разговаряха така троицата младѣжи, достигаха до жгѣла и като се възвиха въ широката хубава улица влѣзоха у единъ малкъ ресторантъ, гдѣто тѣ, тукъ, почти всѣки денъ непрекъснато идваха сѣдѣ обѣдъ и сѣдѣха до прозореца при една голѣма маса. Масата ако и да бѣше неудобно поставена и значително да стесняваше движението имъ, обаче тѣ никакъ не се притесняваха, което се виждаше отъ оживленията, които свѣтиха въ очитѣ имъ; тѣ като, че се зарадваха, дѣто намѣриха масата свободна и това сгодно мѣсто незазето отъ никого.

Но кои ли бѣха причинитѣ, дѣто, тѣ, троицата се явяваха неизрѣнаемо почти всѣки денъ въ единъ и сжщи часъ — въ тѣя ресторантъ?

Ресторантъ не бѣше до тамъ отъ най-чиститѣ и не отъ ония вѣлшебни приюти, които прѣдпочитателно се посѣщаватъ отъ подвижнитѣ като живакъ

ПОДЛИСТНИКЪ

Захеръ-Мазохъ

ИДЕАЛИТЪ НА НАШЕТО ВРѢМЕ.

РОМАНЪ ВЪ 4 ЧАСТИ.

Превелъ.

Ив. Зл. Поповъ.

ЧАСТЪ ПЪРВА.

Глава I.

Тримата умни младѣжи и единъ обезумѣлъ старецъ.

Въ една зимна весела вечеръ такава весела, каквато е мислимъ само въ Нѣмската Столица, съ нейнитѣ дворци на античенъ кроежъ, съ населѣние, наружено по най-послѣдната френска мода, съ нейнитѣ войници, облечеше въ Маджарски, поляшки и Богъ знае още по какъвъ образецъ скроени мундири, които ги спускаха, така да речемъ, като въ стискало (менгеме) — у Тиргартенъ (Зоологическа градина), построенъ и нареденъ по Английски вкусъ — трима души момци, като се нагледаха до насита на минувачитѣ пжжкомъ или яхнали на конѣе, повърнаха се отъ Карсо, построенъ по кроена на Италиански градъ, въ една тѣсна уличка, въ която между другитѣ старинни Германски съ шинове покриви, чудесно се отдѣляше единъ тѣсенъ, но хубавъ фонтанъ на сжщински Венециански Палата (дворецъ).

Бато че нарочно да беа се зговорили и троицата, едновременно погледна на почернелитѣ отъ врѣмето тѣмни стѣлпове, върху потъмнѣлитѣ отъ прахъ

на Стамболовата партия, може да се разбере и от следното обстоятелство. Партизанинът, който не споделя възгледът на Стамболовистите, последните се сърдят на първия и дори го преследват. И смътат, че това се върши от такива лица, които имат претенцията да се титулират за Нар. Представители! — До като на нашия народ не се даде политическо възпитание, до като той не дойде до едно самосъзнание, съществуващата партизанска неразбранщина много време още има да съществува, вследствие която днес сме зрители на разни буйства и гонения.

Въ столицата между двете либерални австро-филски партии водят се преговори за съединение.

Пръв идущия месец ще посетят градът ни Н. Ц. В. Княза, заедно с г-н Дръ К. Стоилова.

Съ голяма скръб известяваме на читателите си, че на 31 Юлий след полунощ внезапно прѣдаде Богу духъ *Трайко Цв. Китанчевъ*, прѣдседател на Софийския Македонски комитетъ и Търновски Нар. Представител. Нѣкой казватъ че билъ утровенъ отъ турски шпиони. До колкото познавахме *Китанчева*, той доста бѣ поврѣденъ отъ влажния заанданъ, въ който бѣ го чикналъ великия тиранинъ *Стамболовъ*. Въ лицето на покойния *Китанчевъ* България губи единъ искренъ патриотъ, а Македония — една лъча единъ, неомуримъ ратникъ за свободата и правдата. Поклонъ на прахъ му.

Б. „Социалистъ“ сърди се на нашите Цѣвевски *Цанковисти* за гдѣто си подадохъ ръката на *Народняците* за да поддържатъ днешното правителство. „Хора, които до вчера сѣ били най-отчаяни врагове, се съединяватъ“ казва „Социалистъ“. Ей че какво страшно прѣстѣпление сѣ извършили тѣзи двѣ фракции, които по частни нѣкой недоразумения, до сега сѣ се гонили. Споредъ логиката на „Социалистъ“ излиза, че въ България вечно трябва да съществуватъ партизанските страсти и гоненията. Вследствие които ще се изоави работническата класа отъ експлоатацията! Хайде нека тѣй бѣде. . . .

София НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО. По случай възшествието на престола на *Ваше Царско Височество* Цѣвевските граждани, като празнуваме по най-тържественъ начинъ този великъ денъ, поднасяме прѣдъ сѣднѣтъ на *Ваше Царско Височество* най-вѣрноподаденически си чувства на прѣданностъ къмъ *Височайшата Ви* особа и Династията. Извършения актъ на 18-й Май миналата година и направените постѣпки за помирение ни сѣ нашата Освободителка още повече привързватъ Цѣвевските граждани къмъ *Височайшата Ви особа*. Живѣйте *Ваше Царско Височество* за славата и величieto на България.

А. Леутиеровъ
Ив. Вацовъ
Др. Писковъ
Цено Врѣшляновъ
С. Нешовъ

Кирица Врѣшляновъ
Атанасъ Циновъ
Иванъ С. Писковъ
Косто Цанковъ
Ташо Костовъ

биржевници и отъ тѣжките барони, или засѣдаватъ дами, които безъ да се страхуватъ отъ тютюневия димъ, очакватъ еманципацията въ всевъзможните и невъзможни туалети се пазятъ, като описватъ същевременно твърди краснорѣчиво сѣдогубдѣтъ и принасятъ иллюстрираните журнали. Прѣдъ вратата на опесуемия отъ насъ ресторанта, лѣтъ, както у хиляди други, имаше поставени портокалови дървета въ боядисани съ зелена отровна боя бѣчовки и всѣко време прѣзъ годината тостяницата бѣше пълна съ гъсти облаци отъ тютюневъ пушакъ, съ маркери облечени въ черни фракове, които напомняха гарваните, съ учители, що играяха на шах-матъ, съ малки чиновници, които се караха въ картоиграшето и съ офицери, които държали смѣли развързани пози съ валчести стѣкла на очите. Освѣтъ това около билларда се навърташе още и искусно исписана касиерка съ своята безсмъртна усмивка. Тукъ се намираще и малкия нерво-раздражителенъ коприненъ пинчеръ (куче) — неотемлемата принадлежностъ на всѣкитъ подобни ресторани, — комуто обикновено посетителите подхвърляха парченца отъ шекеръ.

Прочее, какво ли телеше нашите младежи въ такова едно неуродно мѣсто и въ такъва скопосанъ ресторанъ? Да-ли-не хубавите момински главници, които се показваха — тѣмъ като по словоръ — изъ задъ желтите и червени тюлани и глѣзанти на прозореца у първия катъ на противоположното едѣнце, което приличаше повече на казарма отъ колзото на дома.

Дѣйствително, подозрително бѣше, това, тѣй като не отколенения надъ всѣкитъ съществува се сѣтирихъ, днесъ дѣхаше върху стѣклото на прозореца

Ев. Д. Бояджиевъ
Пано Атанасовъ
А. Д. Бояджиевъ
Симеонъ Г. Вѣжаровъ
Н. Дирековъ
М. Х. Бѣчеваровъ
Ц. Дановъ
Я. Каралски
Мизаиловъ
Хр. Данаиловъ
Вас. Н. Войниковъ
Цѣтко Цѣтковъ

Отъ кандидатите за учители въ гр. Цѣвевъ, за прѣзъ учебната 1895/96 год. приети сѣ: Сарафка Бончева, Елена Цаква, Мария Ковачева, Зорница Сръброва, Златина Попнова, Кина Несторова, Денчо Ивановъ, Хр. Ивановъ, Георги Стоиновъ, Недѣлко Кушиновъ, и Тодоръ Парашкевовъ Бакарджиевъ.

Отъ Луковитъ получихме една телеграма, съ която се плаче нѣкой си *Гаврилъ Ценовъ*, че на 6-й того билъ битъ отъ тамошния полицейски приставъ. Коше отъ тази телеграма е испратена и до тукашния Окр. Управителъ и прокурора. Нѣй вѣрваме че властта ще разсѣдва истинността и причините, за гдѣто е билъ смъртаностно битъ пострадавший.

Помолени сме да извѣстимъ, че Г-нъ Капитанъ *Христовъ* прѣди нѣколко дни е намѣрилъ единъ дамски часовникъ съ сръбаренъ ланецъ. Които го е изгубилъ може да си го получи отъ него.

Нашия събратъ „Народенъ листъ“ брой 48, като отбѣзва, обнародваното съглашение между Цанковистите и консерваторите въ Цѣвевъ, обвинява цанковистите въ ренегатство, и защото вършили въ контрастъ-политика на шефа Цанкова. Ние не искаме да подемизираме съ вѣстници, които обичатъ да се закачатъ и които обичатъ ината повече отъ, колкото едно правилно развитие работите въ Княжеството, но за да не останемъ длѣжни, ще съобщимъ на читателите, както и на събрата си „Народ. листъ“ че последните събития станали въ отечеството заставахъ истинските патриоти въ Цѣвевъ да забравятъ всичко, което е дѣляло консерватори отъ либерали. Нѣма е грѣхота нѣколко граждани, които твърди малко се отличаватъ въ убеждението си да дойдатъ до едно съглашение и да работятъ съгласно възгледите на правителството. Кѣсо казано по-добре е да те наричатъ консерваторъ, какъто име много се мрази отъ „Народенъ листъ“ отъ колкото либералъ, сопѣджия, шайкаджия, отъ рода на нашите стамболисти, които като не се намѣрватъ на властъ, готови сѣ да продадатъ и отечество и князъ на леля австрия.

Дръ Ив. Златаровъ, мѣстния Окр. управителъ, е премѣстенъ за такъвъ въ Сливенъ. На негово мѣсто е назначенъ Г. В. Грудевъ, родомъ отъ Габрово, който пристигна вчера

Стефанъ Янковъ
Н. Вѣрбенковъ
А. Мичевъ
Стоянъ Славковъ
Г. Ив. Вацовъ
Петръ Х. Кашировъ
Христо Г. Вѣрбенковъ
Пажо Занфировъ
Петко Цѣтмановъ
Атанасъ Банковъ
Хр. Костовъ
Цешо Видоловъ

Г. Грудевъ като опитенъ чиновникъ, надеваме се да уравни много висящи въпроси, които стояха не вършени, вследствие отсъствието на Г. Златарова.

Пжтници които пристигатъ отъ Ловечъ, ни разказватъ много нежелателни работи, които се случили напоследъкъ мѣжду воени и граждани. Помнимъ добръ, че тази зима бѣше се случило пакъ въ Ловечъ въ театра, но да отиде до тамъ да се търсятъ гражданите по улиците съ голо оружие, както билъ направилъ Г. Майоръ Фичовъ, насъ не ни се вѣрваше. Г. Воененъ Министръ, който не обича да търпи подобни произволи вършени отъ подчинените му, вѣрваме, че ще гуди край въ най-кѣсо време, и ще да опредѣли мѣсто то на виновния гдѣто сѣдѣва. Ние мислимъ, ако Г. Фичевъ, е билъ докаченъ отъ в. „Защитникъ“ сѣдилището е на разположение, а не съ револверъ въ ръка да се расправя по механикъ, както се случило въ Ловечъ. Време е вече, да се гуди край, на произволите.

Напоследъкъ, почнаха по често да ставатъ оплаквания за недостатъка на лѣкарите въ градътъ ни. Така на примѣръ, хора дошле отъ околията, които сѣ търсили Окр. лѣкаръ и не го намѣрватъ, утиватъ при градския Дръ Бижински, който види се като много заетъ отказвалъ да даде медицинска помощъ. Бѣхме слушателъ, когато кмета отъ Писарово се оплакваше, че канилъ Дръ Бѣжзински, нѣколко пжти, най-послѣ го испждилъ отъ кѣщата си. Подобна постѣпка освѣтъ че не е хуманна, но и противозаконна. Доктора е длѣженъ да даде помощъ шомъ му се иска. Види се, че сме се насители на пари, та за това не искаме да ходимъ. . . .

ИЗЪ НАШАТА ПРЕССА.

Нашия печатъ, драги читатели, особено оппозиция се намира въ една такава лутанина, просто да се лунке отъ смѣхъ челякъ. Докато предлагана грѣция принцъ за нашъ князъ, до като тия наши аркадаши ни уверяваха, че князѣтъ не щѣлъ да се завърне, защото било Го страхъ, — Той живо и здраво се завърна въ столицата при едно небивало до сега множество народъ. Какво сториха тия наши аркадаши? — Захванаха да пишатъ, че имало министерска криза, че князѣтъ не билъ доволенъ отъ сегашните си съвѣтници, че щѣлъ да ги испрати по домовете си. Хайде и това отихна. Ала и

дени цѣтя. Това негово повѣдение, безъ причина и безъ принуждение, размиваше младите момичета, които сѣ толкова способни да се кикотятъ въ младата си възраст.

Туй трѣбваше да бѣде прочее магнита, който привличаше тропката толкова разнообразни натури почти сѣки денъ въ това непривлекателно мѣсто. И наметена мажно можеше да се прѣдстави човѣкъ такава противоположностъ, какъто прѣдставлявахъ тропката наши умници мааджи.

Андоръ, младъ, ученъ, Дръ на Философията, Привот-Доцентъ на Историата въ Университета, бѣше именно това, което въ Германия се подразумѣва подъ името „Човѣкъ на науката“. Той бѣше високъ и снаженъ до толкова, щото ако бѣше въ вѣрмето на Фридриха Вилхелма I, трѣбваше да се пазятъ отъ Прусскитъ наборджии. Съ лѣсѣвъ силемъ на глава, той можеше смѣло да вѣзѣ въ рѣдовете на Лейб-гренадерите, които собственорѣчно височайше ги „учеше“ войничколюбивия Кралъ въ голѣмѣтъ покои на Шарлоттенбургъ.

Разницата между единъ докторъ и такава Лейб-гигантъ се състоеше само въ това, че изучените въ прусската копрална тояга гренадери, умѣяха напълно да владѣятъ съ Гигантската си сила, когато напротивъ Андоръ, които по прѣдложението на чича си напанинъ, още отъ люлката си бѣ почналъ да спи върху книгите и които незнаеше да употребява никакво друго оружие, освѣтъ перото (разояра се най-ядовитото и най-опасното отъ всѣкитъ оружия), глѣдаше на своите членове, които на безполезно брѣме и даже се отегчаваше отъ тѣхъ.

(сѣдѣва).

друго се измъдри: Министрите не симпатизирали княза Фердинанда, това се доказвало защото князят Петър като испратил на всичките министри по един хромолитографичен потрет на Н. Ц. В., и тѣ биле ги повърнали! Освѣтл. пък, това, и министър Великовъ не бил вѣренъ на княза, защото развѣшилъ на г-на Мусевича да открие пансионъ въ София. Незнаемъ, защо нашия князъ още държи на власт тия „невѣрни министри“, та не назначи нѣкои отъ заглавните за кокалъ и власт! Чудно! — Безсрамници! Партизанството до толкова ви е заслѣпило, та не знаете що брашолевите.

Коя отъ Великите сили има право, на основание международните договори, на първенствующе влияние въ България? — Този въпросъ се разгѣжда въ в. „Съгласие“ (брой 10) отъ, 28 Юлий т. г. като се разгѣжда Берлинския договоръ, възъ основание на който България сѣдствуюа като самостоятелна държава и Св. Стефанския договоръ, който признавалъ правата на Русия да държи своите окупационни войски въ България и источна Румелия и да управлява тия двѣ области, до като въ първата се избере Български князъ, а въ втората — назначението на Генералъ Губернаторъ. Възъ отъ това първото учредително нар. събрание за изработване конституцията и избирането на князъ, се отвори отъ Руски комисаръ и проекта за конституцията бѣ изработенъ отъ руското окупационно управление, съъ одобрението на покойния Александъръ II. Велики тия и други обстоятелства, великите Европейски държави, както и Турция признаватъ, изключително само на Русия правото за първенствующе влияние въ България и нейния гласъ за рѣшаванъ по българските работи и то възъ основа на Берлинския договоръ. Така щото Великите сили добъръ знаели това право на Русия, само че ние не сме умели да тълкуваме международните договори по техния духъ, а глѣдали сме само на буквата имъ. — По този въпросъ в. „Съгласие“ има да говори още. Ние ще чакаме.

Вѣстниците „Миръ“ и „Прогрессъ“ слѣзъ като коментираха Руското комюнике, което толкова много се експлоатираше отъ русофобския и антидинастическия ни печатъ, то днесъ се опровергава. Една депеша на Русската агенция казва: Спорѣдъ автентични свѣдения, на чуждестранната преса, не е давано никакво русско съобщение относително България. — Ний въ по-миналия си брой, въ уводната си статия, видѣхме, че австрийската преса за да насочи своите стрѣли противъ България, правителството и княза, главната причина на това бѣ постѣпката за помиренieto ни съ Русия. За да заблудятъ общественното мнение и да попрѣчатъ нѣщо въ помиренieto ни съ Русия, нѣкои виенски вѣстници напечатватъ една депеша ужъ отъ Петербургъ, че Русия нѣмала намѣрени да се помирява съ България при днешното „незаконно правителство“ и „узурпаторски князъ“. Това е най-последното мизерно сръдство на австрийския печатъ за да попрѣчатъ на българското дѣло съ Русия. По това много добре отговарятъ вѣстниците „Миръ“ и „Прогрессъ“. Последния, по поводъ на депешата, която опровергава руското „комюнике“, на свѣршекъ казва: „на какво се обръща сега всичко що писаха отъ петъ дена насамъ немските и българските вѣстници, които се основавахъ на едно лажливо съобщение? Дѣ ще се дѣятъ сега съ своите заключения, които падатъ заедно съ фактътъ, на който ни обосновавахъ?“ И дѣйствително любопитно е какъ тѣ ще пеятъ сега.

ИЗЪ ДОПИСКАМИ НИ.

Библиотеката на Пльв. Др. „Съгласие“: — Изобщо, прѣдначаненето на публичните библиотеки е: да служатъ като спомагателно сръдство за разширение умственнитъ знания на ония лица които ламтятъ за знание. Такова е, слѣдователно, прѣдначаненето и на публичната библиотека въ града ни, на Дружеството „Съгласие“. Обаче, тази библиотека отговаря ли на това си прѣдначанение? Не, отговаряме и ето защо:

Прѣди всичко тѣзи библиотека нѣма библиотекаръ, който постоянно да се намира въ нея и да улеснява желающитъ да четѣтъ, а при нѣманието такъвъ, мислимъ, всѣки е испиталъ неприятността, когато му се е случавало да поиска една книга и докѣтъ му се даде да варди до цѣли дни тамъ.

Слугата който е условенъ да служи въ библиотеката и комуто се плаща отъ Дружеството, е по скоро слуга на Настоятелитъ, тѣй като често пѣти се случва щото по дествна души посетители да стоятъ на крака по нѣмание столове и да си духатъ рѣцете по причина, че печката не е била на вѣрѣе подкладена! Поради това мнозина желаючи да прочетѣтъ нѣщо не се и отбавали даже вътрѣ.

Че настоятелството на това Дружество, не обръща внимани за доброто урѣждане на библиотеката е фактъ, който се потвърждава още и отъ обстоятелството че въ библиотеката освенъ гдѣто не се получаватъ всичките наши, български вѣстници и списания, но и отъ чуждестраннитъ не се получаватъ други освенъ 2-3 руски вѣстници: „Нива“, „Всемирна Илюстрация“ и в. „Европѣ“. Но най-възмущителното е, че и тия вѣстници и списания които се получаватъ не се намиратъ на лице!... Който желае да чете у дома си вѣстникъ или списание, нѣка да си купи. —

Съ тѣзи си бѣлѣжки, за сега, обръщаме внимание комуто трѣбва и молимъ щото за въ бѣдѣ да се взематъ мѣрки за урѣждането на тоя „расадникъ за разливание свѣтлина мѣжду обществото“: понеже, до колкото знаемъ общипата ни, всѣка година прѣдвизжда въ бюджета си, по една почетена сума за подобряването на тая библиотека а пъкъ на лице нищо не нализа. Освѣтъ това, че-

сто пѣти и трупни отъ любители на театъра, сѣ давали прѣдставления за въ полза на сѣщата библиотека и то съ несѣмнени приходи!

Пльвентъ. — Господине редакторе, една безкрайна тѣга обзема човѣка, кога само погледне и види, въ какво мизерно положение се намира нашето читалище. Боже! само пъкъ въ нашия градъ ли всичко трѣбва наопаки да върви? . . .

Нека погледнемъ и другитъ градове — да оставимъ столицата — като напр. Свищовъ, Руссе, Пловдивъ и пр. па да направимъ едно сравнение (ако смѣемъ и това да направимъ!), та каквото ни липсва неко си го доставимъ. Срамъ ли е?

Нѣма ли за Бога кой да се обади, да се осѣти поне? Възметете напримеръ въ читалището и какво ще забѣлжитъ?

Салонъ, доста широкъ — тѣмко за читалище. Хубаво! Въ сѣщия салонъ виждаме за жалость двѣ маси само: за вѣстници и списания. Не трѣбва ли да има 4—5 маси, та на една да се отдѣлятъ списанията по промишлено-земледѣлчески отдѣлъ; на другата — изиснната литература; на трета — иностраненъ отдѣлъ; на четвърта — отдѣлъ за отъ 12 годишна възраст до 18 годишна? Да се не забравя младежъта най-напѣдъ съ политиката.)

Йокъ . . . ма страфъ става!

На сръщната стена се вижда залепена книга; „пушеннето е запретино“, между това нѣкой „важни особи“ си мислятъ че това се не отнася до тѣхъ, та си слѣдватъ по старо му (право каже Исусъ: „малкитъ сѣ по скромни отъ голѣмитъ“). Читалището не е кафене, а храмъ на науката. Въ училището влизамъ съ снети шапки и назимъ тишина. Не е ли и това училище: не допѣляме ли тука познанията, които ни липсватъ отъ училището?

Нѣкой важни г-да ще влѣзатъ и на високо ще замърморатъ, като че по другъ начинъ не можемъ ги позна на кой сѣ и какво положение заематъ на „жизнени пѣтъ“ — Тукъ ще си испражатъ всичкитъ дѣрвове!

Въ читалището не се позволява дори шепотъ между двѣ лица.

Не трѣбва ли сѣщо да се оставатъ пловалници. И да се забрани на читателитъ да плува въ дѣскитъ? Нѣтрѣбва ли да се остави книга за вписване имената на читателитъ? Тѣзи искания — както е по други мѣста — трѣбва да съставляватъ заедно съ още други искания законъ и тоя който го прѣстъпи, строго му се напомнимъ отъ библиотекаръ да се съобразява съ исканията — за първи пѣтъ, а за втори пѣтъ, учтиво му се показватъ вратата . . . Тѣзи искания се печататъ на табло и това табло стои или окачено на стената или по хубаво, на масата — прѣдъ очитъ на читателя.

Человѣкъ би умрѣлъ за духовна храна, ако очакваше да вземе нѣщо отъ нашето читалище. Тамъ трѣбва да има единъ постояненъ библиотекаръ който да задоволева нуждитъ на посетителитъ и който библиотекаръ, друга служба да нѣма! А когото му ке фне да се рѣсхожда по 2-3 мѣсеци, други библиотекаръ трѣбва да се назначи привременно, а не да се назначава за такъвъ слугата съ когото едва ли може човѣкъ да се разбере.

Е, ами какво да кажемъ за този шумъ, който се дига въ коридора? . . . градски свѣтъ и читалището на едно! . . .

Господи, Господи, прииди съ небесе и пошти вногудъ свой! . . . Ней се!

За много нѣща, относително читалището, бихме си дали мнѣнието, но дано това се земе подъ внимание та допѣти повече щѣмъ хортува.

Нѣколко отъ гражданитъ.

* Та да се знае колко чататели посѣщаватъ читалището прѣвъ годината.

Б. Р. Искане ни се да върваме, че горните бѣлѣжки на нашитъ дописници ще се вземе подъ внимание отъ когото трѣбва.

МЕДИЦИНА.

Собственната топлина на човѣческото тѣло. Въ противоположность съ животнитъ, защитени отъ влияние на вѣтрето съ козина, пера и т. п. съ каквито нѣща биватъ облѣчени отъ естеството, човѣкъ дълженъ е искусственно да покрие своето тѣло съ облѣкло, така щото има възможность да се облача спорѣдъ постоянното колебание на температурата, която окръжава въздуха. Макаръ назначеното облѣкло — прѣдначанение не толкова отъ студѣтъ, но и отъ горѣщитъ слънчеви лъчи, прилжественно на което, ако ли тѣ сѣ въ пълната цѣлесобразность познава се, особено, въ хладното вѣрѣе на годината. На тѣхъ не се мѣнява, това искусственно съхранение на човѣческото тѣло макаръ и да било твърдѣ недостатъчно за прѣдхранение вътрѣшнитъ органи отъ влиянието на тѣхъ студѣтъ, ако би човѣческиятъ организмъ не обладавалъ свойственно самостоятелно произвеждане топлина, което поета нарича *собственна негова топлина*. Собственната топлина на човѣка се равнява при обикновеннитъ условия отъ 37° до 37,5° Ц. Безъ да се глѣдатъ усилията на организма поддържащи тѣзи температура непрерывно, тя все таки ще испита постояннитъ колебания, започнати отъ това, щото различнитъ части на тѣлото не иматъ съвършено еднаква температура. Така на примеръ Т° органъ на долната частъ на тѣлото повече, отъ колкото мършавостъта и легкостъта; въ желѣдка на топлината на половинъ градусъ сръдно, сѣщо въ червата, и меура, на цѣлия градусъ топлината впада на замената гдето обикновенно се нагрява топлината на тѣлото. Подъ язика; при закрити уста сѣщо собственната топлина е на половинъ градусъ повече, като въ раната съвпада.

Но природата и нейната температура, вследствие на което трѣбва да бѣде облѣклото, т. е. спорѣдъ менение на вѣтрето, да променява и облѣклото. Само по този начинъ може човѣкъ да избѣгне разнитъ стомашни и т. п. болѣсти или же, ако тѣлото да се намира въ постоянно движение. При сегашнитъ лѣтни дни, много лѣсно човѣкъ може да настине, ако не се придържа къмъ тия двѣ правила — облѣкло или физически трудъ. Тѣзи сѣ два най-важни фактора за прѣдпазване отъ настинката и болѣститъ отъ последната що се проявяватъ.

ВѢСТИ ИЗЪ НАУЧНИ СВѢТЪ

— *Най голѣмий губер на свѣта*. — Тия дни пристигналъ въ Римъ за да бѣди прѣдаденъ на патата най-голтмий губер въ свѣта, подаренъ на Св. Отецъ отъ една групка белгийски господа. Тоя губер, белгийска направа, ималъ съвсѣмъ кръгла форма и въ напрѣчникъ ималъ 16 метра.

— *Новъ видъ бани*. До сега е имало морски бани, парни бани, минерални бани и качни бани, нѣ само може да се вѣрва на описанието американски докторъ, нѣкой си Келиогъ, напоследѣкъ изнамерилъ „бани съ свѣтлина“. Поставатъ болния въ единъ така направенъ сѣдъ, щото да може човѣкъ или цѣлъ да се къши, или само нѣкои части отъ тѣлото, като рѣцѣтъ, краката и пр. Тоя сѣдъ билъ снабденъ съ много нагорѣщени ламби, които дѣйствували повидимому, както съ блѣскѣтъ си, така и съ горѣщината си, и подобрявали здравieto на болния. Така поне увѣрва г. Келиогъ и ние нѣмаме никаква причина да се съмняваме.

— *Нова болѣст*. — На науката се дължи една болѣст на телефониститъ. Електртехника. Анцайгеръ пише, че тая болѣстъ върдува въ всички голѣми американски телефонни писалища; докторитъ заявили, че е необходимо да се дава на чиновницитъ най-малко единъ часъ почивка за три четири часа служба. И наистина, крайното и постоянното нагряване на слуховитъ органи докарватъ много живораздражения; изначало болѣстъта се явява съ продължителното бръичение въ ухото, послѣ съ болки въ главата и съ цѣрей въ тѣлѣнето.

— Американското правителство напоследѣкъ, обнародвало една любопитна статистика, която показва усѣхитъ, които сѣ направили женитъ отъ 1870 до 1890 г. Спорѣдъ тая статистика,

въ 1870 г.	имало,	а въ 1890 г.
артисти	692	3,949
архитектка	1	22
живопис. и сколпторки	412	10,810
литератори	159	2,725
научни списатели	67	1,235
ажболѣкарки	24	337
инженерки	0	127
вѣстникарки	35	888
законовѣтки	5	208
музикантки	5,753	34,518
чиновници	414	4,875
лѣкарки хирург	527	4,555
управителки на театръ	100	634
книгководителки счетоводителки	0	27,777
прѣписвачки секрет.	8,016	64,048
стенографки и печатарки	7	21,185

Понеже нѣкой отъ словослагателитъ сѣ вземени въ запаса на войската, то вѣстника ни не ще може да излиза редовно до завръщанието имъ.

— Въ редакцията ни се получиша нѣколко дописки противъ тукашния секретаръ въ градъ свѣтъ г. Ив. Юрдановъ, който подлежелъ да бѣде въ редовете на войската 9-й наборъ, но вследствие нѣкакви „арки“ то не билъ виканъ.

ИЗВѢСТИЕ

Извѣствамъ на почитаемота публика, че доставихъ за проданъ разни очила като: за късогледни, болни очи, за вѣтрѣтъ, и за стари хора, които ще рспродавамъ съ най-умѣрени цѣни.

Съ почитание: Михайлъ Шварцъ

ОБЪЯВЛЕНИЕ

Подписанный извѣствамъ, че продавамъ собственната си къща, находяща се въ гр. Пльвентъ VIII-й кварталъ подъ № 2995 при съсѣди: сръщу лозето на Менахемъ Героухамъ, праздно мѣсто на Христо Фелдшера, съ дворъ около 900 квадратни метра, двѣ къщни здания, отъ 7 — 8 год. и единъ геранъ.

Който Г. Г. желаѣтъ да ги купятъ, да се отнесѣтъ за подробно споразумѣние до г-на Андрѣй П. Чомаковъ.

СЪ ПОЧИТАНИЕ: Иосифъ С. Джайнъ.

Пльвентъ, Печатница на Банкрдджиевъ и Рачевъ